

Едно бѣше пролѣтесъ, друго е сега. Криза, нищо не върви.

— Тогава... Илия заекна и отсѣче: — Вземи си нивата, дай ми полицитѣ!

Наню приbledнѣ.

— Само че... какво ще доплатишъ?

Илия мигна, топла вълна го удари въ главата, предъ очитѣ му заиграха жълти кржгчета.

— Какво? Да доплащамъ?

Ще доплатишъ, — отвърна спокойно Наню. — Четири години си използвалъ нивата ми.

— Ти ме използва четири години, ти ме смука като пиявица! — изрева Илия. — Тю! Какъ не те е срамъ да гълчишъ такива работи!

— Нѣма защо да се караме, — рече кротко Наню и дигна апостолски дланъ. — Да направимъ една проста смѣнка...

— Да направимъ!

— Ха така! Защо да си разваляме гиздавето приятелство. Първо, ако азъ преди четири години бѣхъ получилъ осемдесетъ хиляди лева...

Наню говори дълго. Излѣзе, че той е ограбенъ, че е да си вземе нивата, тя вече не му струва нищо, защото съ паритѣ щѣше да спечели още три ниви като нея, а какво е взелъ до сега?

Илия го слушаше отчаяно. Не може да мърда. Полицитѣ сж въ ржцетѣ му. Ако поиска, ще си вземе нивата, ако не поиска, нѣма да си я вземе. А не вземе ли я, лихвитѣ ще го задушатъ, ще идатъ и другитѣ ниви, и двора, и кжщата...

Илия треперѣше безпомощенъ, мъничъкъ, слабъ.

— Какво . . . ще искашъ? — попита той, изпръхналъ като прѣстъ.

— „Градинката“ и . . . Михалчо да ми поработи още нѣкой и другъ месецъ.

— Безъ . . . пари ли . . . и Михалъ?